

„NE BÁNTSD A
MAGYART“

Zrínyi

MURAKÖZ

„Adások tisztelt
a katona
eszménynek“.

Zrínyi-lobász

Előfizetési ár: fél évre 6.— P.
Kiadóhivatal: Herthy Miklós-tér 8.

Csáktornya, 1944. június 30.

Politikai hetilap.
Megjelenik pénteken.

A VÉGEK MAGYARSÁGA

Írta: Dr. Nagy Iván, országgyűlési képviselő

Csodálkozva és megütközve szemléljük azt a belpolitikai párttagozódást, amely szemünk előtt megy végbe ugyanakkor, amikor mindenki az egységet hirdeti. Az egység, az erők összefogása helyett az erők további tagozódásának és szétforgácsolódásának vagyunk szemtanúi. A szomorú az, hogy éppen azoknál a pártoknál és politikai törekvéseknél tapasztaljuk ezt a folyamatot, amelyek az egyedüli helyes és magyar nemzet által elfogadott jobboldali irányzat szolgálatában állnak. Pártösszefogások helyett még az eddig meglévő pártzövetségek is megszűntek. Így a Magyar Megújulás Pártja és a Nemzeti-socialista Párt közt több mint két éve fennálló pártzövetség megszűnését bejelentették. Gyakorlatilag ez abban nyilvánul meg, hogy vidéki falvainkban és városainkban lehetőleg minden párt pártszervezetet igyekeznek felállítani és híveket toborozni, vagy olyanokat, akik eddig nem voltak megszervezve, vagy olyanokat, akik más párt tagjai voltak, lehetőleg olyanak, amellyel ma együttműködnek...

Az eredmény ezek után természetesen az, hogy az ugyanolyan irányú és ugyanazon elvi programot valló politikai törekvések együttműködése mellékes szempontok, vagy személyi kérdések miatt nem valósulhat meg és egy olyan irányzat alakult ki, mely nem az erők összefogására, hanem az eddigiek után itélve logikusan az erők további szétforgácsolására vet.

Az Új Magyarság „A közép teherpróbája” című cikkében Milotay István is foglalkozik ezzel a jelenséggel és felsorolja azokat az okokat, amelyek szerinte az egység létrejöttét megakadályozzák. Ő többek között abban látja a legfőbb bajt, hogy a volt jobboldali ellenzéknek és a volt kormánypárti többségnek parlamenti sikon oly nagy az erőviszonykülönbsége, hogy ezt nem lehet kiegyenlíteni még azzal az erkölcsi előnnyel sem, amelyhez a volt jobboldali ellenzék jutott azáltal, hogy a március 19-iki események őt igazolták. Röviden: az országgyűlés két házában a MEP rendelkezik nagy számbeli többséggel, viszont a volt ellenzék nagy erkölcsi tökével. Egyik a másik nélkül nem bírja a felelősséget vállalni, mivel az alkotmányos fejlődést és kibontakozást kell bizonyítani, viszont a választásokat a háború jelenlegi szakaszában és mai viszonyok közt nem lehet megjeitni. Ennek alapján nyilvánvaló, az ország érdeke megköveteli azt, hogy a jelenlegi politikai dszjungelben út vagynak és a legjobb nemzeti erők párttagozódásának végét vessünk.

Benyomásunk az, hogy az egységet mindenki úgy képzeli el, hogy az ő párta lesz az egyedüli és az ő partvezére az, akinek személye körül minden összpontosul. Felfogásunk szerint ez az álláspont a legnagyobb akadálya nemcsak az egységnek, hanem az őszinte együttműködésnek is, mert egy többéves hosszas politikai fejlődésnek lehet ugyan elvileg az az eredménye, — amint azt Olaszországban és Németországban láttuk, — hogy egy személy és egy párt magához ragad mindent és végezetül joggal azonosítja magát a nemzettel, de nem lehet ezt megtenni nálunk jelenlegi helyzetünkben, a háború jelenlegi szakaszában és azon rövid idő alatt, amely erre a célra rendelkezésünkre áll. Mivel az egységnek meg kell lennie, sikerülni, vagy nem a pártok olyan együttműködése, vagy egybeolvadása, amilyent a mai idők megkövetelnek, nem szabad következnie annak a feltevelés és feleletlenek által hirdetett álláspontnak, hogy mindenki-

nek a fejére csapnak jobbra is meg balra is és csak éppen az ő pártjuk áll föllette ezeknek a veszélyeknek és marad meg. Teljesen felesleges tehát ma mindenkinek arra készülnie, hogy mint fogja a politikai hatalmat egyedül gyakorolni, amint hogy politikailag teljesen értéknélküli az, hogy a legutolsó politikai pártnak is legyen szervezete minden dűlőben és utcasarkon. Felfogásunk az, hogy

az állam nem lehet a pártok martaléka és a mai súlyos időkben nem lehet azt megengedni, hogy az általános összefogás helyett a pártoskodás, a széthúzás legyen urrá a nemzeten.

Azt mindeki belátja, hogy minél több a párt, annál jobban száll le a partvezetők erkölcsi színvonalára és értéke, nemcsak azért, mivel sok a hely, tehát mindenkinek jut, aki erre törekszik, hanem azért is,

mert sok ember sajátmaga multjának az elkendőzésére, vagy pedig erkölcsi igazolására vállalt szerepet s így egy pártigazolvánnyal a szűben sok olyan ember kerül felszínre és vált erkölcsi fogatkozásai ellenére is a magyar élet tényezőjévé, aki rendszer körülmények között ezt sohasem tehetne volna meg.

Ez a jelenség különösen a végek magyarsága szempontjából aggasztó.

A visszatért országrészek politikai egység, osztály nélküli magyar társadalom, nemzeti érzés és nemzeti áldozatkészesség tekintetében visszatérésük pillanatában sok vonatkozásban példaként állhattak a csonkaország magyarsága előtt is, míg a zsidóság legtöbb helyütt önmagát zárta ki a magyar közösségből.

Nagyjából tehát már a visszatért magyarság társadalmi és politikai életében megvolt mindaz, amit egyébitt csak most akarnak megvalósítani.

Kénytelenek vagyunk megállapítani, hogy nem a visszatért magyarság érezte szükségét annak, hogy nemzetszervezetét, politikai egységét meglazítsa, vagy megbontsa. Nem tőlünk indult ki az erkölcsi értékmérésünk megvalósítására irányuló törekvés és nem mi erőszakoltuk a neobarokk stílusú cikornyás beszéd-mód, magaviselet, a cím- és rangkorság és ennek megfelelő világnézet alkalmazását.

Ellenkezőleg, erősítettük és bizonyítottuk azt, hogy az államhatalom minden bizonyánda mellett sem képes a végeken az összes feladatokkal megbirkózni a magyar nép szervezett egysége nélkül. Erre a Délvidéken a Délvidéki Magyar Közművelődési Szövetséget, mint nemzetszervezetet tartottuk legalkalmasabbnak, mely csaknem egyenrangú tényező lett volna a többi nemzetségek hasonló szervezeteivel. De mi történt?

Az történt, hogy ezen felfogásunkkal egyre inkább magunkra maradtunk, mert a közigazgatás egyes tényezői a kereszt-fischeri felfogásunk megfelelően nem tértek meg semmiféle komolyabb népi szervezetet, vagy erőt, mert saját

politikai súlyuk és erejük korlátozásának eszközt láttak benne és eszerint jártak el. Módszerük az volt, hogy kaszinóvá, vagy legjobban „esetben olvasókörre” igyekeztek süllyeszteni nemzetszervezetünket és e cél elérésére semmiféle eszköztől sem riadtak vissza. Minden igyekezetükkel azon voltak, hogy minél több egyesületet létesítsenek, hogy e révén minél jobban szétforgácsolhassák a magyar eröket. Volt is minden budapesti asztaltársaságnak a végeken egy-egy fiókpérszelete.

De nemcsak a közigazgatás részéről nem talákoztunk egyöntetű megértéssel, hanem a magyar jobboldali tényező részéről sem. Minden érv falrahányt borsónak bizonyult, mert ők egyet kértek tőlünk, ehhez azonban tüzön-vízen keresztül ragaszkodtak: azt, hogy tüzük ki ennek, vagy annak a pártnak a jelvényét s esküdjünk ennek, vagy annak a csonkaországbeli közéleti nagyságnak a nevére. Nemzetszervezet, szörvány-magyarság, a magyarság gazdasági és kulturális felemelkedése, a délvidéki agrárreform: mindez nagyon szép, de majd meglesz akkor, ha mi uralomra kerülünk, hangoztatták. S miután pártot igyekeztek szervezni, elfogadták azt, aki jelentkezett, aki nem mondott ellent, aki minden bizonnyal aláírt. S ha firtatjuk, hogy kik voltak ezek, azt látjuk, hogy gyakran olyanok, akik a megszállás alatti magaviseletükkel nem mertek a becsületes magyar értékmérés mérőléce alá odaállani, akik nem csináltak semmit sem. Akikről azt sem tudtuk, hogy léteznek, vagy ha igen, csak azt tudtuk róluk, hogy a falu szeb jegyzőjétől Jevticsen át Szántó Gáborig mindenkit kiszolgálták a magyar nép kárára. Nagyon sokan vannak ezek között az úgynevezett „áprilisi magyarok”, akik csak a felszabadulás után, a jobb elhelyezkedés, az érvényesülés, a textiből, vagy más személyes előnyök reményében fedezték fel magunkban, hogy bennük a magyar akarat berzenkedik, fölszaptak hát magyaroknak, kezdetben egészen szerényen, szinte meglátszott rajtuk, mennyire jólesik nekik, hogy nem kérdezzük őket, hol voltak, mit csináltak, lassan-lassan a pártigazolási, a délvidéki magyarság igazolása nélkül is, úgy látszik, megjöött a bátorságuk és olyan hangos kurucok és jobboldaliak lettek, hogy az már igazán több volt a soknál és szemelláthatólag igyekeztek elsöpörni mindent és mindenkit, különösen a multat, annak minden tanuját és szervezetét.

A visszatért magyarság értékeket hozott. Vezetősége is erkölcsi súlyt és tekintélyt képviselt, amelyet azzal szerzett, hogy a legnehezebb viszonyok közt, idegen elnyomatás alatti éveken át kiállotta azt a nagy teherpróbát, mely független a vagyoni állapottól, a társadalmi osztályhelyzettől, rokoni és egyéb kapcsolatoktól s amelynek egyedüli alapja az önzelen és becsületes magyar munka. Ez az igazolás sokkal értékesebb, erkölcsi alapja sokkal komolyabb és a nemzet szempontjából nagyobb értéket jelent, mint az, amelyet egyes politikai tényezők azon címen adnak meg valakinek, hogy előbb, vagy utóbb mellé tette bizonyos párt jelvényét.

A gerinctelenséget nem a megszállt területek magyarsága hozta a magyar közéletbe, mert öntudata, bátor kiállása és áldozatkésztsége az idegen elnyomatás tisztítóüzében és annak pórlőcsapásai alatt alakult ki. A multban a magyarságról hozott áldozatokról, elszenvetett áldozésekről, vagy mellőzöttekről ne a fölszabadult magyarságnak beszéljenek, mert közöttük nagyon sokan vannak olyanok is, akik egymaguk többet áldoztak és szenvedtek a magyar ügyért, mint azoknak a hangoskodóknak egész raja, akik most őket leckéztetni és felelősségrevonni akarják. A megszállás éveinek névtelen magyarja pedig egymaga többet szenvedett és áldozott a szent magyar célért, mint azok, akiknek tölle

most számenkérni valójuk van, igazán el sem tudjuk képzelni, mit éle erkölcsi jogcimen.

Ha valaki ebben az országban akarja az egységet, úgy a főlzabadiított területek magyarsága az, mely erre elsősorban hajlandó, mert nap-nap után látja a veszélyeket, amelyek az országot és a nemzetet minden oldalról fenyegetik.

Pontosan tudja és érzi, hogy mi fog kockán, mi vesztenivalója van s már a tulajdon jól fel-fogott érdekében sem akarhat mást, mint annak az egységnek a megteremtését, mely egyedül alkalmas arra, hogy a mai sorsdöntő időkben a magyar nemzetet feladatai vállalására, képességeire tegye.

Téged is érhet baleset

Szilveszterkor az ó- és újév mesgáján, akonyatkor, mikor kint a konyhákban már vígan rotog az ünnepi vacsora és bent a házigazda reménytelen küzdelmet folytatott az ünnepi keménygallér gombjával, éles berregéssel megszólalt a csengő. Egy szerény hang kért adományt a mentők részére: „mindenkit érhet baleset” — mondotta. Persze, hogy szívesen adakozott a magyar, hiszen tudta, hogy csak az ő becses személyét nem érheti baj. Ezek a nyugalmas, békés szép napok egy időre elmúltak. Ma nem „mindenkit”, de „téged” is érhet minden pillanatban baleset. A terrortámadás vak-tában kioldott bombái nem tesznek különbséget, amikor szétfröccsenve, köröskörül elpusztítanak életeteket, értéket és vagyont. Amikor pillanatok alatt drága emberéletek vesznek oda, amikor szorgalmas, dolgos kezek munkája válik pillanatok alatt semmivé, adakozzunk a bombakárosultak javára, annyit és annyiszor, amennyi módunkban áll.

Legyünk e komoly időkhez méltóan szerények. A belső front bombabiztos fedezéke nem más, mint az önfeladkozás, önzetlenség, a közösségi szellem és mindenekelőtt a csodálatos erejű szeretet, melynek szolgálatában a gyenge hőssé válik.

Adakozz, mert lehet, hogy holnap te is segítségre szorulsz. Sok kicsi sokra megy — tartja a mondás: egy falattal, egy korttyal kevesebb és meglátod, hogy rövid idő alatt szép kis összeg kerekedik ebből a mindennapi szerény adakozásból. Gondolj azokra, akik érted küzdenek, szenvednek, gondolj azokra, akiket bombatámadás ért. Adakozni ma nem szilveszteri hangulat, sem a pillanati ellágyulás kérdése, de mindennapi szent kötelesség. Erre gondoljanak azok, akik mindeztideig nem tettek eleget e hazafias kötelességüknek és pótolják sietve, mert ezzel tartoznak hazájuknak, embertársaiknak, de önmaguknak is.

Éljen kislány

Egy bátor leventeánya hőstette

Világtörténelmi erők összecsapásáról, világrészek roppant mérkőzéséről beszámoló hírek között, mint komor sziklákon kivirult hófehér virág, néhány soros hírből felcsendül a szeretet és az önfeladkozás tiszta éneke. A lapok pár sorban közölték a Levente Hírközpont jelentését, mely megemlékezik Báthory Margit 18 éves debreceni leventeánya hőstettéről. Mi történt?

Egy júniusi délelőttön Debrecenben is felülvoltak a légvédelmi szirénák. Az egyik ház légoltalmi pincéjében egy bátor leventeánya, akinek esze és szíve helyén volt, sorra vette, hogy a lakók közül ki hiányzik. Szent Isten! villant fel agyában, a második emeleti kisbaba hiányzik, hiszen édesanyja az iméntment el honvédelmi munkára. Tanácskozára nincs idő. Es Báthory Margit merész elhatározással cselekedett a közösségi eszme szellemében. Négyyszeresséval ugrotta a lépcsőfokokat, de már akkor felbödültek a légvédelmi ágyúk. Magához szorította a csöppjét, miközben egész közel estek már a vaktában kioldott bombák. Ne félj kicsikém, biztatta ő, aki maga is védelemre és bátorításra szorult. A kihalt lépcsőházat, a korlátot félelmetesen rázta a közeli becsapódások ereje. Ne sírj kicsikém, rögtön itt lesz anyuka.

Egy rettenetes csattanás rombadöntötte a lakást és a lépcsőházat, de akkor már mind a ketten az óvóhely biztonságában voltak. A szeretet és az önfeladkozás csodát művelt.

Ezekből a Báthory Margitokból lesznek az áldozatos édesanyák, a tiszta és önfeladkozó magyar hitvesek, akik egész életükön keresztül csak adnak, ajándékoznak, mindig másokról gondoskodnak, bátorítanak, gyógyítanak és vigasztalnak, akik egész életüket szeretteik között osztják szét, de éppen ezért a szeretet és önfeladkozás csodálatos gazdasági rendje szerint, memél több kincset osztanak, annál gazdagabbak lesznek. A hőseleki magyar nagyszonyok, a Dobó Katicák, az egri asszonyok méltó utóda Báthory Margit. És ebben a debreceni példában igazolást nyer a női leventeintézmény is.

A debreceni kislány a jövő ígérete és záloga. Ennek a leánygenerációnak keze nem az az elpuhult női kacsó, mely csak cigarettaszípkát és a kártya lapjait tudja tartani és egyedül munkája, szét-szórni annyi pénzt, amennyit meddő önzésű kicsikar. És ha kezük fölé hajolsz, ne a tartalom nélküli szólásmondással, de meggyőződéssel mond: kezét csókolom.

áramforrása is volt. A készülékben 15 cm. hosszú, 2 cm. széles robbanótöltet volt, amely hozzá nem értő érintésére felrobbant. A készülékben angolnyelvű felírás volt. Ahol esetleg íyent még találának, senki hozzá ne nyújon, hanem jelentse a legközelebbi katonai parancsnokságnak.

A mezőkön is vigyázni kell!

A multheti nagy berepülés alkalmával nemcsak Zalában, a homokkomáromi határban hullattak bombákat az ellenséges repülők, hanem a mosdosi szőlőhegyen a nagyforgácsi gödörben dolgozó emberekre is. Egy kiskeresztúri asszony és egy férfi dolgoztak itt. Egy repülő mélyrepülésben 3 bombát dobott le. Mindketten súlyos légnyomást kaptak. Egy attalaj asszonyra rá géppuskáztak, de csak egyik lába hüvelykujját roncsolta szét egy golyó.

Intó példák, hogy a szabadban dolgozó emberek is rejtőzzenek el légiriadó esetén.

Varga Lukácsné, a kapuvári közbirtokosság elnökének a felesége az elmúlt hét pénteken leányával együtt kiment a határba mezőgazdasági munkára. A levegő kéklő magasságában repülőgéprajok vonultak el felettük. A hatásos elhárítás következtében egy hatalmas angolszász bombázó égvé lezuhant éppen arra a táblára, ahol a két nő dolgozott. A szétfröccsenő, lángoló benzin meggyújtotta a ruhájukat. A környéken dolgozók segítségükre siettek, az asszonyon azonban már nem lehetett segíteni. A leány állapota is válságos.

Kispirit vasmegeyi községben Beck József földműves a háza előtt kétpengős nagyságú és alakú fémtárgyat talált, amelyről azt hitte, hogy ezüst. Bevitte a szobájába s ott rávágta az asztal lapjára, hogy megtudja, milyen a pengése. A fémtárgy az ütődés közben felrobbant, leszakította a gazda két kezűjét s a szeme körül is olyan sérüléseket szenvedett, hogy megvakulás fenyegeti. Az ellenséges repülőgépekről való aljas hadviselesnek újabb bizonyítéka ez.

Püspöknapasd baranyai községben vasárnap több gyermek a réten játszadozott. Amrein Ferenc 11 éves fiú a fűben hosszú, vékony tárgyat talált, amelynek végén benyomható gomb volt. A talált tárgyat a fiú egy fához ütötte. A tárgy felrobbant és a fiút azonnal megölte, játszótársa pedig súlyosan megsebesült.

„ARANY BÁRÁNY”

Kötöttárú üzem, CSÁKTORNYA

Kossuth Lajos u. 9. - Telefon 143.

Gyárt elsőrendű kötöttárút.

Tulajdonos: Kuráth Joachim

Vigyázat! Ejtőernyővel robbanó rádiókészüléket dobtak le a Dunántúlon

Az egyik dunántúli város határában a multheti nagy átrepülés alkalmával egy

amerikai repülőgépről ejtőernyővel rádiókészüléket dobtak le, amelyek önnálló

Június 28 honvédnep

A Főmeltóság Kormányzó Úr legmagasabb parancsára minden évben egy honvédnepot tartunk. Nekünk, polgári lakosságnak e napon kötelességünk hálafelel szívvel emelni fel szemeinket dicső honvédek felé. Ünnepeink mi is. Ünnepeink elsősorban azokat a hősokeket, akik a messze orosz szeptépen, a Don mentén, a kárpátok lejtőin feláldozták a haza oltárán legdrágábbat — életüket, örök dicsőséget szerezve a magyar nének. És ünnepeink ithoni hőseinket, akik éjt nappalá téve őrzik a határt, ébren vigyáznak, hogy mi nyugodtan hajthassuk álomra fejünket. Ezek közül is már többen áldozatul estek az ádáz ellenségnek. Neveiket örök időn át őrzi a laktanya udvarán elhelyezett emlékoszlop.

A súlyos háborús viszonyok miatt derek honvédek csak igen szerény keretek között ünnepelek. Az élesten, illetve a honvédnapon zenezővel kívántak jóéjszakát és jöngéggel a zenekar tagjai. Délelőtt 10 órákor ünnepi szent misén vettek részt hőseink. Míse után, 11 órákor díszszaknó vonult a városi parba az emlékműhöz, amelynek márvány tábláin aranybetűvel vannak feljegyezve azon hősök nevei, akik az első világháborúban áldozták fel vérüket és életüket a magyar hazáért. A parancsnok melegsavakkal helyezte el az emlékezés virágait, a fiatal honvédek pedig tisztelgettek idősebb hősi bajtarsaik emlékműve előtt.

Tisztelet és becsület hős honvédeknek!

Támogassuk a bombakárosultakat

Perlakról kaptuk a következő jelentést:

„A perlaki járás jegyzőségi a járás területén a bombakárosultak részére eddig 5853 P. 76 fillért gyűjtöttek”.

Szerkesztőségünkhez újabban a következő adományok folytak be:

A Murasiklói körjegyzőség gyűjtése:
Muraszentkereszt község 67 80 P
Felsőkirályfalva község 76 — P
Bányavár község 117 — P
Murasiklós község 307 50 P

Összesen: 588 30 P

Csiák Ferencné Csáktornya 30 — P
Eddigi gyűjtésün 3100 93 P

Összesen: 3719 23 P

E hét folyamán 3700 pengő befizettünk a 151.006 sz. csekszemlén a Bombakárosultak Segélyezési Letéti Számla javára, a fennmaradt összeget pedig az újabban beérkező adományokkal fogjuk továbbítani.

Muraköz lakossága, úgy a csáktornyai, mint a perlaki járás ezúttal is bebizonyította, — a haza mindennek előtt! Nehéz időköt élünk, a haza sokszor kíván áldozatot, itt vannak a bombakárosultak is. Akik életben maradtak, szegények elvesztették otthonukat, mindenüket s Muraköz népe sorban igyekszik, megértő szívvel támogatni szerencsétlen testvéreinket, a jobb módúak pengőivel s a szegények filléreivel.

Az igaz hazaszeretet nem szavakban, hanem tettekben nyilvánul, a muraköziek ezt meg is mutatták.

Legutóbb Budapestet ismét bombázták, a szerencsétlen árosultak száma ismét szaporodott. Azon községekben, ahol még nem adakoztak, felkérjük a jegyző és tanító urakat és hölgyeket, elsősorban leventéinket, vegyék kezükbe a gyűjtést. Ne felejtjük el, mindenkit érhet baleset! De elsősorban szent kötelességünk támogatni azokat, akik ebben a borzalmas védelmi harcban mindenüket áldozták a hazáért.

Hét hónapra ítelték Sráj Ferencet a zsidóalakás betörőjéért

Mint megírtuk, Sráj Ferenc lakatos-ségét betört a Rákóczy utcái Eisenstädter féle zsidóalakásba és onnan többrendbeli holmi ellopott. Srájt még azon éjjel elfogták, másnap kihalgatták, majd be szállították a nagykanizsai kir. ügyészség fogházába.

A gyorsított eljárás alapján Sráj a kir. törvényszék egyesbírája elé került. Elismerte bűnösségét, de ittasságával védekezett. Elmondta, hogyan fűrészelte le az ablakrácsot és hatolt be a lakásba.

Azt hiszi — kérdezte a bíró, — hogy azért, mert zsidóalakás, most már mindent szabad? Ez nemzeti vagyon. Nem tudta, hogy ezért kötéllátali halál jár, ha rögtönítelő biróság elé kerül?

Sráj tagadta, hogy az elsötétítés alatt követte el a betörést.

A bizonyítási eljárás befejezése után a kir. törvényszék bírösnek mondta ki Sráj Ferencet betöréses lopásban és ezért hét hónapi börtönnel sújtotta.

Az ítélet jogerős.

Önként jelentkeztek a bolsevizmus elleni küzdelemre

A Honvédelmi Miniszter felhívásának máris mutatkozik eredménye Muraközben

Szafcsán József, mechanikussegéd, fiatelemben, önként beállt honvédek és mint halljuk, máris kiment csapatstétével az orosz frontra védeni drága hazánkat.

Ugyancsak önként jelentkezett hadiszolgálatra Pálfi Ferenc, a Graner gyár volt portása, családos ember. A tábort csendőrséghez kapott beosztást.

A hazát védeni a legszebb és legdicsőbb kötelesség! Boldog az, aki ebben részt vehet, de dicsőség annak, aki önként siet védeni szülőföldjét.

Trodalom-Könyvek

Galgó három felesége

Hársányi Zsolt utolsó regénye

Hársányi Zsolt jellegzetes, feledhetetlen arcan két vonás uralkodott. Az egyik valami méla szomorúság, a másik huncutkas, pajzán derű. Írói művészetét is ez a két alapulajdonas jellemezte. Tudott elmélyülni, mély barázdákat szántani s mosolyogni, sőt harsogva nevetni az élet humoros oldalai fölött.

A Galgó három felesége című könyve, amely most jelent meg, utolsó alkotása. Még pont tudott tenni az utolsó fejezet után, még rá tudta írni a kéziratára gyöngybetűkkel: vége, amikor a halál pontot tett az ő élete végére is. Utolsó regénye mosolyban született és mosolyban halt meg. Hőse Galgó, a szinte rokonszenves csirkefogók táborába tartozik, akinek történetét s „há-zasságainak” szüvevényes bonyodalmát Hársányi Zsolt bizonyára azért írta meg, hogy a maga fölényes életbölcseiséggel nevelsen és neveltesen s a szatira görbétükérén keresztül villantsa élénk Galgón keresztül azt a férfitípust, amely elég gyakori a mi magyar irt világunkban. Ez a típus nem gonosz, csak könnyelmű, nem veszedelmes, csak felületes, nem kívánatos és mégis mosolygunk rajta, mint mindennapi életünk olyan barázdabillegetőjén, aki egyszer mégis csak elveszi büntetését.

Hársányi Zsolt Galgó három „felesége” körül a magyar vidéki élet sok jellegzetes alakját vonultatja fel kitűnő és markáns rajzok kíséretében és a végén eleget tesz az erkölcsi világrend törvényeinek is, amikor hőse a törvény büntetésén tuj megkapja a maga pindurka walkürjét is, akinek kemény kacsói között bizonyára nem fog

többé könnyelműsködni. Mulatságos, fölényes, sokszor elragadó könyv, amely minden időkre itt marad közöttünk Hársányi Zsolt utolsó műveiként. G. J.

Az ember, aki hazaballagott

Thúry Zoltán regénye

Az ember közel negyven esztendeje ballagott haza az örök élethe s az iró új élethe támad ebben a kötetben. Thúry Zoltán jelentkezik a mai olvasónál: ime, ez vagyok, így láttam az embert, ilyen történetekben rögzítettem koromból azt, amit örök embernek éreztem. Mert Thúry Zoltán valóban a legnemesebb eszközökkel dolgozó író volt. Alakjait az élet sodrából metszelte remekbe, történetei a novellairódalom legnagyobbjaitól vetekednek s lanyarkás mosolyai, inkább firtora mögött a bölcsék nyugalma sugárzik. Emberek, egyszerű polgárok kelnek életre képzeletében, olyanok, akik ma is itt mozognak közöttünk, gondokkal, töprengésekkel és apró örömmel. Külön érdeme, hogy mert a rózsaszín felhők mögött szunnyadó korban realista eszközökkel nagy problémákat kimarkolni az életből. S emellett mégis mennyre szórakoztató. Mennyire emberi magunkat adja minden fordulat történetében.

Az elbeszélést, bár ő maga keményen dolgozott az életért, a műlaj komolyságának megfelelően művelte. Tanulhatnánk tőle a mai elbeszélők. Eleven mozgás feszíti minden darabjának keretét s e keretekben remekművek csordultak ki tolla alól. Rokonát alig találai a magyar irodalomban. Színek, árnyak és fények ssem jelentek nála, mint például Krudynál, de mind a alakjának érverését kitapinthatjuk.

Az „Uj Egyetemes Regénytár” Tömörkény, Petelei, Krudy, Benedek Elek egy-egy műve után nagyban gazdagodott Thúry Zoltán kötetével. Külön dicséret illeti Thúry Zsuzsát, aki meglev s az édesapjához illő szépségű bevezetést írt az új életre kelt kitűnő elbeszélő művéhez.

Marinka három gavallérja

Kosáryné Réz Lola új regénye

Erdekes írói feladat, amire Kosáryné vállalkozott e könyvében: két regényt írt egy történetben. Eleinte azt hisszük, hogy csak Marinkáról olvasunk kedvesen derűs, üd. mesét. Marinkáról, a városiolt messzező fűrésztelap magányosságában eladólányvá serdült kis vadvirágról s a három férfítípust híven képviselő három gavallérról, akik közül — különböző bonyodalmak után — az a férfias férfi nyeri el a kislány kezét, akinek első perctől fogva szívesen odaadtuk volna mi is a bájos hősnőt.

De mikor letettük a könyvet, rábredünk, hogy Marinka sorsa mögöl egy másik mese is megragadta képzeletünket s ez a másik kis regény a szülők mélyebb színeket festett, mélyebb emlékedésre készítő szerelmi válságának és megbékülésének története.

Marinkának és három gavallérjának kedvesen s nyilván szándékosan igénytelen története mögött az írói igényesség komoly színeivel festette meg a szülők regényét Kosáryné ebben a rokonszenves könyved, kellemes hangú könyved, melynek végén néhány finom, értékes novellát is kapunk még ajándékul. H. G.

Köszönetnyilvánítás

Mindazoknak, akik felejtetetlen leányunk

Marosvári Melánia

a csáktornyai m. kir. áll. polg. iskola IV. osztályának végzett növendéke elhalozása alkalmával koporsóját virággal díszítették, utolsó úljára elkísérték, résztvételüket kifejezték, vagy gyászunkat egyéb módon enyhíteni igyekeztek, ezúton mondunk halás köszönetet.

Külön köszönetünket fejezzük ki a polgári iskola tanári karának és diákjainak a temetésen való részvételért és a sok virággal, amellyel angyalunkat sirját elhalmozták.

Marosvári István
nyv. csendőrnézrodmeres
és családja

Agyonszúrta feleségét - két évi fegyház

Vashegyen lakott Leszár Pál 56 éves gazda feleségével. A házaspár az utóbbi időben elhidegült egymástól és csakhamar úrrá lett a kis hajlékban a civódás. Sokszor szólalkoztak össze egymással. Május 9-én Leszár egész nap „a hegyen” tartózkodott. Mikor este a férj hazatért, az asszony szemrehányást tett, sőt a férj bementése szerint — nyakon is ütötte, aki viszont az asszonyt erre az udvari vízgyűjtő gödörbe lökte, de aztán csakhamar kiségitte onnan. Azonban a civódás folytatódott. Leszár azt akarta, hogy az asszony írassa vissza ingatlanát az ő nevére. A megbántott asszony válaszul perdült egyet és a hátát mutatta az urának. Leszárnak sem kellett több, elkapta a konyhaszekrényből a nagy kést és azt hátulról az asszony testébe mártotta. A szúrás az üldögélő mellett ért taláta és elvérzést okozott. Az asszonyon nem lehetett segíteni. Leszár csendőrközre került. Behozták Nagykanizsára és átadták az ügyészségnek.

Most tárgyalta ezt az ügyet a nagykanizsai törvényszék büntetőtanácsa. A férfi beismerte tettét, azzal védekezett, hogy nem akarta megölni az asszonyt, de annyira felháborodott, hogy a hátát mutatta neki, hogy késével beleszúrta. A törvényszék két évi fegyházzal sújtotta, figyelembe véve az enyhítő körülményeket.

Tábori posta

Tomasics Ferenc örvetető, Drávanagyfalu. Tábori posta C. 167. A Muraköz útján izeni szüleinek, hogy jól van, nincs semmi baja. Nagyon sokat gondolt rájuk és csókoltatja őket.

Novák János honvéd Bottornya. Tábori posta F. 976. Nagyon örülünk, hogy régi előzetők a harcra éni gondol reánk. Mi minden harctéri hűsünetet szívesen közzétűjtük. A lapot megindítottuk címére. Győzedelmes visszavonulást!

Nyomdásztanoncot

jó házból felvesz a

Muraközi Kat. Nyomda.

Foszloros szénát dobtak le Zalaegerszegen az angolszások

Múlt pénteken, a kora reggeli órákban, angolszás repülőgépek repültek át az ország légitérét és északnyugat felé haladva, több óra keresztül tartó riadót okoztak. A gépek zöme 11 óra után haladt visszafelé és ekkor mérgezett anyagokat és foszloros szénát dobtak le. Két ilyen foszlorral átitatott szénacsomagot ledobtak a Péterdomb mögötti réten is, de a leventék azonnal a helyszínre szaladtak és a tüzet megsemmisítették.

Ezzel kapcsolatosan fokozott érdeklődésre hívjuk fel Muraköz lakosságának figyelmét és tartsa mindenki lelkiismereti kötelességének, hogy ha valami felhulló anyagot lát a repülőgépek átvonulása alkalmával, vagy az után, azonnal értesítse a hatóságokat és megfelelő eszközökkel fegyverkezve siessen maga is helyszínre és lehetőleg árkoila körül a kigyulladt területet és dobáljon rá földet, hogy a gábonafélékben károk ne keletkezzenek. Minden gazda tartsa egyébként is kötelességének, hogy természeténél fogva is védelmezze meg az ellenséges támadásoktól és a betakarítást a lehető legkorábban végezze el, mert így aránytalanul kisebb a veszély.

LEVENTE HIREK

A természetvédelem-honvédelem!

Ellenséges gyújtogatástól őrzik a termést a leventék

Figyelik és megakadályozzák a repülőgépekről végzett gyújtogatást, az ellenséges ejtőernyősök és partizánok rombolását

A Levente Hírközpont jelenti:

A lábón álló, beérett és rövidesen a már learatott termést az ellenséges előreláthatólag igényezni fog elpusztítani. A repülőgépekről ledobott gyújtóeszközökkel, vagy ejtőernyősök, esetleg partizánok segítségével végzett rombolás megakadályozására a belügyminisztérium országos elhárító szervezetet állított fel. Ennek a szervezetnek a munkájába a honvédelmi miniszter rendelete értelmében bekapcsolódott a leventeim-tézmeny, amely az ország legkisebb faluiba, tanya-nyáira is elérő szervezetét, a leventefjúság millió tömegeit erre a szolgálatra rendelkezésre bocsátotta.

Leventék látják el a figyelő és jelentő szolgálatot. Elsősorban azokat a leventéket veszik igénybe, akik a mezőgazdaságban nincsenek elfoglaltak, diákokat, iparos és kereskedő tanoncokat rendelnek ki tűzfigyelőszolgálatra. Ezek a figyelők kijelölt helyükről végigtekintik a határt, a keletkező tüzeket azonnal jelentik és a megszerzett riadó segítségével a tüzoltók és leventék azonnal közbe lépnek. Ellenséges zavarógépek könnyen dobtatnak ki gyújtóeszközöket, foszloros tárgyakat, amelyek a napsütésben, de már kisebb melegre — 15 fokra is — fellobbannak és tüzeket okoznak.

A tűzfigyelők arra is figyelnek, hogy nem jár-e a közelükben gyanús idegen egyén. Ezeket igazoltatják és szükség esetén bekísérik az előjáróságra. A tűzfigyelők mellé jelentősszámú leventéket is beosztanak, akik szükség esetén lovon, vagy kerékpáron értesítik a közelükben álló tüzoltók és levente osztagokat.

A figyelés éjjel-nappal megszakítás nélkül tart óráig, a termés teljes betakarításáig. A leventefjúság átérzi, hogy a természetvédelem honvédelem és éberségével, ha kell kemény munkájával megakadályozza, hogy az ellenséges pusztítások kárt tehesse az ország élelmiszerkészletében.

A muraújfalui sorozás halálos utójátéka a nagykanizsai törvényszék előtt

Hat esztendei fegyházra ítélt Kovacsics Mihályt, aki leszúrta legénypajtását

A múlt év őszi sorozás volt Perlakon, ahova a muraújfalui legények is elmentek. Nagy volt a vigasság, a jövedel volt az ital, amiből ugyanezek kivették a részüket. Mikor aztan este hazafele tartottak, Muraújfalui községben meg betértek Horváth Béla korcsmájába. Folyt a bor, zengett az ének, határtalan volt a jókedv. Később a legények, Lukacsics Pál és János fiúvérek régi muraközi szokás szerint zenészekkel akartak magukat hazakísíttetni. Uközben azonban a zenészek visszafordultak a korcsmába. Erre Lukacsicsék is visszamentek, egy 10 pengőt dobtak oda a zenészeknek, majd ahhoz az asztalhoz fordultak, ahol Kovacsics Mihály ült több társával. A zenészek éppen ezekben játszottak. Lukacsicsék mindenaron bele akartak kötni Kovacsics Mihályba, mert azt hitték, hogy ő parancsolta vissza a zenészeket. Még is kinyegtek. Mikor aztan a vendéglős zarárat csinált és Kovacsics társával hazafelé indult, a sötétben a korcsma előszobájában valaki elkapta Kovacsics karját, ahol már karokkal felfegyverkezett legények vártak. Kovacsics látta, hogy Lukacsics Pál volt a támadója. Látta azt is, hogy veszélyes a helyzet, ezért elővette kését és azt háromszor ellenfele mellébe mártotta. Lukacsics még kitá-

molgott az udvarra, ott összeesett és meghalt.

Ebben az ügyben volt már tárgyalás, de a bíróság a bizonyítás kiegészítését rendelte el. A tárgyaláson a vádlott ismét önvédelemmel védekezett. Több tanú kihallgatása után a bíróság bűnösnek mondta ki Kovacsics Mihályt emberölésben és öt évet, figyelemmel az enyhítő körülményekre, hat esztendei fegyházzal sújtotta.

Nagy árvíz Muraközben

A legutóbbi sűrű és tartós esőzések nagyon megduzzasztották a folyókat és patakokat. Különösen a Murán folyik le sok, a stájer hegylekéről lerohanó víz s így a Mura elöntötte a mellette fekvő földeket, elvitte a lekasált fűvet, a le nem kaszált réteket elborította iszáppal s így az ott termelt fű állati etetésre egyáltalán nem alkalmas. Nagyon sok kukorica és gabonaföldet is elöntött, a vízállás miatt a zsege kukorica és babetészek, amelyek nem tűrik az árvizet, elpusztultak.

Az árvíz okozta kár súlyosan fogja befolyásolni a muramelléki lakosság közéletét.

Első Muraközi Szövöde Rt.

Gyártelep: CSAKTORNYA

Széchenyi u. 50 c Telefon: 31.

KÖZPONTI IRODA:

RUDAPEST, VII., Király ut 55 szám.

Telefon: 424-104.

Kerépkárosok figyelem!

A júgoszláv idő alatt a hatóságok nem igen törődtek, hogy mit csinálnak a biciklisták s így azok vígan kerékpároztak a járdákon és veszélyeztették a gyalogjárók életét és testi épességét.

A felszabadulás után a közbiztonsági közegek e téren is rendet teremtettek s az emberek nyugodtan jártak-keltek. Ujjában azonban a fegyvél meglazult és a biciklisták megint a járdákon hajtanak, különösen a külső utcákban még akkor is, ha az utca közepén jobban lehet hajtani. A Szent Ilona felé vezető sétányon, a parkban, a vasút felé vezető uton hemzsegnék a kerépkárosok, valóságos sportot űznek abból, hogy a gyalogos embereket minél jobban megijessék, s ha valaki rájuk szól, még nekik áll feljebb, még rá szórnak durva szitkokat polgártársaikra. Különösen a fiatalok nagyon figyelmetlenül tekintetben.

Egyik roktan', nehezen járó polgártársunkkal egy héten belül kétszer történt meg, hogy az utcasarkon örült módon hajtó és a járdán forduló kerépkáros majd hogy neki nem ment és csak az utolsó pillanatban sikerült az, esetleg halálos szerencsétlenség elől lehe ugrania. A kerépkáros pedig nagy rohogás közben vígan tovább hajtott, sikerült az „örög” megijesztenie, arra pedig nem gondolt, hogy esetleg mind a ketten halálos sérülést szenvedhettek volna.

Ép nem régen adtunk hírt arról, hogy a Králl féle mechanikus műhely előtt egy motorbiciklista és egy kerépkáros a járdán egymásnak ment és kettejük közül az egyik súlyos labortöréssel kórházba került.

Felhívjuk az illetékes körök figyelmét a kerépkárosok figyelmetlenségére és bizton reméljük, hogy közbiztonsági közegjeinknek egyéb súlyos elbárgaltságok mellett, jut egy kis idejük ennek ellenőrzésére is. Azt hisszük, néhány feltüntetett, bírság megteszi a magáét és a gyalogjárók nem lesznek kitéve annak, hogy a könnyű lelkiismeretű emberek életüket és testi épességüket veszélyeztessék.

Adakozzunk a bombakárosultaknak

MEGYIMURJE

Preplatna cena: 6.— P. na pol leta.
Vredništvo: Horthy Miklos-tér 8.

Csáktornya, 1944 junius 30.

Politički tjednik
Zide saki petek.

SVETI OTEC PAPA, POMORI NAM!

Dobro znamo mi, da naši nepriatelji već zdavnja nemaju dušno spoznanye. To su prodali peklenskomu duhu onda, da su 1940. leta prvu bombu hitili na nemške varaše i zaklali nekrive ljudi. A do kraja su se rešili dušnoga spoznanya onda, da su z bolševiki stopili v priateljstvo i pozvali je naj nym pomoreju rušiti i vništiti celu Europu i se narode.

Hitler Adolf voditelj i kancelar nemkoga naroda je poslal glasa englezam, da naj henyaju s temi bombami na civilni narod, cirkve i hiže. Čekal je tri mesece i v to vreme niti jena nemška bomba ne je opala na englezku zemlju. Englezi nesu došli do pameti, dale su bombarderali civilna mesta, tak su onda i nemci bili prisiljeni, da pošleju svoje bombaše ober Engleske, eli su se navek pošteno ponasali. Hitler su bombe samo na soldačke fabrike, banhofe magazine, kasarne, stajališča lagyi i druga soldačka mesta.

Englezi nesu henyali s svojim peklenskim delom. Stalno, črez leta su njihove peklenske mašine pohajale Europu. Vništili su najlepše nemške varaše, Hamburga, Berlina i druge. Zrušili su jezero bet stare cirkve, starinske palače s srednje dobe, kunyštne i umetne stvari, štere se denes nikak nedaju namestiti, kajti ova velka vrednost, štera se stvorila pred čuda sto let, či se vništi, nemre se z ničim namestiti ran tak, či nekomu mati hmerje, ne moči mu drugu, pravu mater stvoriti. K tomu su zaklali čuda nekrivoga i neđužnoga civilnoga naroda, pope, opatice, doktore, betežnike, školsku decu i navučitele.

Dobro, to je bilo na nemškoj zemli Englezi su nemškoj prezglasili tabora i ze semi silami bi ju šteli potučti. Ali kaj nym je kriva Francoska, štera je aldvala za engleze čuda stotin jezere svoje mlajšine, a ran tak i Belgia i Holandia? Englezi su lepo s svoje zemle gledali, kak se Francoska i Belgia bije za njih, kak zgubi svojega naroda. Nekaj malo soldačije, tulko da nym oči zbriseju, su dali englezi, eli pre Dünkirchenu, da je vrag šalu zel, su junački pobegli.

Se ove zemle su već štro leto pod nemškim gospodarenjem. Nemci su pokazali, da su oni prvi ljudi i proti nepriatelju. Po zapovedi Hitlera, voditelja i kancelara su največ francoskih zarobljenikov dimo pustili. Jako čuda ljudi je ostalo prez posla, sem tem su nemci delo dali, i si ovi pošteno si služuju kruha i hraniju svoje familije.

A kakšu zafalnost su englezi pokazali za ove aldove? Saki den čujemo glase, da su englezi i amerikanci bombar-

derali jempot ovoga, drugipot onoga francoskoga varaša. Nemci su Pariza, glavno-ga varaša Francoske zavzeli prez toga, da bi i samo jeno bomba opala na te varaši i da bi i bar samo jenoga civila zaklali. A englezi nemreju on den mirno spat, da su ne zaklali barem par sto civilov, a jesu dnevi bili, da su samo v Parizu jezero ljudi morali smrt podnesti, od svojih „engleskih priatelov“. Kulko su cirkve, špitalov, starinskih palači i delavskih hiž zrušili, to nema broja ona siromaška neđužna i nekriva deca, šteru su po školaj zaklali, skup z njihovimi navučiteli i oni betežniki, šteri su, skup z doktore, morali smrt podnesti od englezkih bombi.

Najvišei englezki cirkveni poglavar da meše služiti za bolševike, a jen englezki minister je rekak, da je treba vništiti se kaj je živo. Či je treba zaklati dve jezere delavcov za to, da se spreči delo v jenoj fabrici, onda nikaj ne škodi či poleg zrušuju par cirkve, škol i špitalov i či doli opadne neznam kulko žen i dece, glavno je to, da se se vništi, kaj je živo.

Te američki i englezki, od židovov podplačeni gengsteri su se toga i držali. De su se oni pokazali, krič i plač, smrt poleg smrti i se zrušeno, kaj su ljudi z božom volom stvorili.

Nemški minister je višepot glasa dal nepriatelam, da naj henyaju s tem peklenskim delom, ar bo došel plačen den. Amerikarci i englezi su se stoga norca delali, rekli su, nemci su već vpešali, nemaju oružje, nemaju ljudi. Englezi bodo napravili drugu frontu. Nemšku slabu soldačiju bodo potukli, bodo se odpelali v Pariz, onod v Berlin, tam si bodo z bolševiki v rokesegli i bodo Europi krojili kondicije za mir.

A kaj se pripetilo? Invazia se tresnula v jaku nemšku obranu. Prek fertal miliona nemške soldačije pod vodom i pod zemlom, celi šereg vtopljenih lagyi, čuda stotin zrušenih taborskih i prek jezera doli scurenih aeroplanov posvedoči, da je Nemška denes jakša, kak je da bila. K tomu nove nemške bombe letiju prek sih englezkih štukov za obranu na London i Južnu Englesku, fabrike magazine, se vužižuju kak snopi, ljudi curiju kak muhe v jesen, došel je plačen den, javkanye i skripanye s zobmi.

A englezi kaj delaju? Farizejski obračaju oči sem tam, to je ne krščansko delo, kaj ve nemci delaju, to je ne človečki i prosiju Svetoga Oca Papu, koga oni ne priznaju, kajti nesu naše vere, naj zdigne roku proti ovim strašnosti. Veliju,

da su englezi hitali bombe na sveti, aš Rim i klali pope, opatice i civilnoga naroda, onda je Sveti otec zdigel reč i protešteral proti tomu, da se tak tabor nesme voditi, što neje soldat i nema oružje, nyega ne smeti bantuvati. Tak bi mogel papa i ve protešterati, da su englezi došli v škripce.

Tak? Celu Europu v prah i pepel stvoriti je bilo smeti. Ludi, šteri nemaju posla z taborom, na stotine spoklati je bilo smeti, ali Englezke, te oholne i gizdave zemli doteknuti se, to ne smeti, to je tak velki greh, da tu Sveti Otec mora zdiči reč.

Ne! Tu nema pardona! Kaj su raši nepriatelji skuhali, ve naj pojeju! Mi znamo da je kaša vroča i bo nyina jezika spekla, ali i našim dovicam i materam je ne bilo se jeno, da su se plakale čber rezmercvarjenih tel svojih dragih!

Svetomu
mira te prezduš

Sveto Pismo v
za oko, glavu za gu

Leventaški glasi

Braniti žetvu — je obrana domovine
Leventaši paziju i sprečavaju sako
vužižanye i kvara šteroga bi ambre-
laši i partizani napravili.

Nepriatelj bude sikak išel za tem, da nam skvari žetvu, makar pokošeno, makar stoječu. Z aeroplanov bi hitali matriala za vužižati, ambre-laši morli i partizani bi skrivonice dohajali i žetvu vužižali. Za to je minister znutrešnjih poslov odredil, da se za obranu mora po ceiom orsagu napraviti organizacija. Po naredbi honvedskoga ministra, pre tem moraju pomagati i leventaši. Oni imaju v celom orsagu i v najmenšem selu svoju organizaciju i tak moreju pomagati.

Leventaši moraju biti paziteli i ordnanci. To službu v prvom redu zvršavleju oni leventaši, šteri ne delaju v polskimi posli. To su deaki, meštarski i stacunarski inuši i detiči. Ovi paziteli na svojem mestu paziju na celi hatar i či de ognya spaziju, mam bežuju z glasom napraviju riadčo po celom selu tak, da ognygasci i leventaši mam se moreju požuriti ognya gasiti.

Jako moraju paziti onda, da vidiju nepriatelne mašine prek leteti, kajti ove lahko hičeju dol vužižala, loslorne tablice i druge takše stvari, štere se već i od sunca a i od menšje topote — dosti je 15 gradušov — vužgeju i napraviju velkoga ognya.

Ovi paziteli moraju paziti i na to, jeli se koji žetve ne vlečeju kakši sumnyivi ludi. Ove je treba legitimirati i či je potrebno, dotirati k občinskomu poglavarstvu. Poleg onih leventašov, šteri paziju na ognye, moraju biti i leventaši ordnanci, šteri bodo, či bo potrebno, na konju, ili na biciklunu, bežali z glasom de je ognya, kaj se bodo, već prepravljent ognygasci i leventaši žurili gasiti.

Ova straža trpi do jeseni, se tak dugo, dok neje cela žetva pospravljena. Naši mladi leventa-

ši znaju, da braniť žetvu, to je braniť domovinu i kak su oni do ve navek pokazali, da su dobri sini domovine, to smo sigurni, da bodo i ve, s svojim ozbilnim delom sprečili, kaj bi nam neprijatelj mogel kvara napraviti v kruhu z šter-ga živi celi orsag i v prvim redu naši dični honvedi šteri nas čuvaju i braniju.

Leventáški parancsnoki imaju tu velku dužnost i bodo morali te straže dobro kontrolerati.

Obrana žetve

Kak smo več višepot naglasili, ogeny je ona velka nesreča, štera bi nam mogla najviše našdikoti pre kruhu, i obrani domovine. Pre tem je največja pogibel onda, da se zrnye dozreli i pospravla, a to je žetva i mlát.

Neprijatelj bo napravil se, kaj je mogoče, da nam kruha vništi, a mi pak moramo napraviti se, da si kruha obranimo, kajti čí nabomo meli kruha, onda nas neprijatelj prelada i čí se narod nabo navčil, kak se treba braniť, onda se more velka nesreča pripetiti za celi narod.

Za to nam je dužnost, da se v pravo vreme kak najbolje organiziramo za obranu onda, da se žetva zreli, kosi, nutri vozi i mlati i da neprijateljske ogeny fletno vgasnemo.

Minister znutrešnjih poslov je več dal vun naredbu, kak se imamo braniť. Glavne točkog su ove:

Stalna straža den i noć, od vremena, da se hapi žetva zreliť, pak se dok se mlát do kraja zvrši i pospravi.

Si ludi moraju znati svoje dužnosti.

Stražari moraju paziti na saku mašinu, štera leti ober nas i ako bi vidli, da pušča doli tablice za vužigati, eli kakše druge stvari za ognye delati, onda čí bi se de kaj vužgao, mam dati glasa v občinu.

Paziteli v turnu nemreju videti celoga hatar, mam napraviti stražare i oči videli celoga s zastavom, kričom s pre saki straži mora glas, šteri bo se žuril v giasom, kajti samo tak je moći sprečiti večkšega kvara.

Da se žetva zreli i pospravla, mora v sakom selu biti stalna straža za ognya gasiti. Ognogasci, zvun špricalke moraju meli za sakoga človeka k zdru lopate, vedre rasuhe, hakle i pluge. K tomu moraju stalno biti k redu loringe, kaj se meštrija fletno vun spravi de je pogibel.

Žetvu rano pobrati

Pokositi žetvu treba je još dok ne do kraja zrela dok je još malo mlečna. Ima dosti cajta na suncu se do kraja dozreli. Velke tab'e se moraju najprije v srđini vđilen onda pak po prečki vđilen pokositi tak, kaj ostaneju samo menšje table i strnišće, mam zorati. Čí se jena tabla vužge, druge cele ostaneju. Samo po sebi se razme' da križe i stavice tam ne smeti ostaviti, nego mam odpelati na sigurno mesto.

Železnice navek delaju pogibel za žetvu, zato neprijatelj radi iščiju banhofe, vahťe, kajti čí tam ognya napraviju onda se lahko i žetva vužge. Zato je treba najprije poleg štreke i banhofov, kositi, snopje mam odpelati strnišće zorati kaj ognye nabo mogel dale idti.

Križi moraju biti on železnice najmenje 400 metrov dalko, čí to nemre biti, onda odpelati.

Na potu križe 20 metri dalko složiti i strnišće zorati. V selo nikaj nesmeti dopelati, nego kozlice vuni sto metri od stanya sklasiť. V seli

Obrečun,

ново gospodarsko leto.

Za par dni bodo kose zazvonile po magyarskim dolinam i bodo se pokazale najlepše medalje za naše gospodare, a to su svetli križi, zlatne farbe, puni s zrnjem za kruh. Poleg teh križov stoji gospodar zemle, briše si svica s čela z rokavom i gleda svoje junačko delo črez celo leto i najlepše medalje, štere mu je mogla dati mati zemla, to pak su križi, puni zrnja za kruh.

Z žetvom je pak minulo jeno gospodarsko

ne smeti mlatiť, nego samo vuni na frajščini, mašine skriti pod dreve, de ga toga ne, tam pak pokriti s zelenimi kitami, da je neprijatelj nabo videl.

V noć mlatiť nikak ne smeti, kajti neprijatelj vidi ognya v rafungu mašine i bo hital bombe i vužigala. Mlatiť je smeti samo od zore do mraka i koli mašine nesmeju biti niti vozi, niti kozlice, da jen gazda zvrši, naj se pospravi onda dojde drugi na red.

Koli mašine mora sega dosti biti za ognya gasiti. Najbolje je de koli zdenca mlatiť, čí ga toga ne, onda pre mašini mora biti v posodaj barem šeststo litri vode, onda ponyave, vedre, lopate i ormarček z povojy i vračtvom za ludi.

Ne velimo, kaj bo za sigurno se posod o-geny, eli moramo se prepraviti na se, kajti ne znati napre, kaj bo neprijatelj delal. Čí se da kaj pripeti, ludi nesmeju se prestrašiti i p'glavu zgubiti nego s treznom glavom vćiniti se, kaj je mogoče za obranu kruha i domovine.

Naši bistri leventáški moraju biti stalno k redu i pokazati da su vredni sini svojih vitezkih ocov i bratov i začuvati njim kruha i življenje!

Mlada leventáška puca — junačko delo

Ve da se se sile celoga sveta tućuju i pišeju povest ove dobe, ve da pišemo črne glase velikih bitki, pokazal se nam jeder mali glas, kak lepi beli cvet na črnomo kamenu. To je glas ljubavi i aldunavanja. Báthory Margit, 18 let stara, mlada puca v varašu Debrecen je zvršila junačko delo, štero se mora spomenuti. Kaj se pripetilo?

V juniju mesecu jempot predpoldan sa i v Debrecenu zatulile sirene za obranu od lufta. Ludi su se pospravili v pivnici. V jenoj visokoj hiži, je ta mlada i bistra puca brojila ludi, jeli su si tu. Srce i pamet je bila na mestu. I na jempot joj zavri v glavi, Jezus Maria! Malo dete z drugoga štoka je gori ostalo. Otec soldat, mati na honvedskim delu v fabriki. Tu ga ne vremena za špekulerati. I ta bistra puca je preskakala tri štiri stenge na drugi štok, da zeme dete k sebi i da ga obrani od sigurne smrti. Med tem su neprijateljske mašine već tam bile i štuki za obranu su već fest strelali. Stisnula je dete k sebi, a bombe su već blizo curele. Naj se mala plakati, batrovića je dete Báthory Margit, a sama je bila potrebna da ju nešči batrovi. Stenge i gelenderi su se već fest zibali od jakega lufta, šteroga su bombe napravile. Naj se plakati mala mama bo taki došlo. Bomba je vudrila v to hižu, strašno je gmelo, stoki i stenge su se zrušile, ali dete je za toga već bilo, s pucom skup, doli v pivnici, na sigurnom mestu. Ljubav i aldunavanje je napravilo čadno delo.

S takših puc, kak je Báthory Margit, bodo one čiste magyarske matere, šterih je celo življenje samo ljubav i aldunavanje. One deluju ljubav med svojimi i čim već ljubavi i aldunavanje rezdeliju, steu su bole bogate pre duši. Te ženske su odvelki onih velikih magyarskih žen, štere su s svojimi vitezkimi deli zapisale svoja imena v povest naše domovine. Ovo junačko delo v Debrecenu je pokazalo vrednost naših leventáških puc.

Ova mlada leventáška puca v Debrecenu je obećavane za našu lepšu i bolšu bodoćnost. Te puce ne nosiju one fine mekše roke, te se ne farbaju i šminkaju, ne poznaju cigaretnne ni kartice i ne frčkaju peneze tam, de ne treba. Čí se s takšom ženskom zideno, ne je smeti pozdraviti samo s praznimi rečmi, nego z velikim poštuvanjem stisnuti i kušnuti njim roku.

leto, teško i puno truda. Gospodar, da z veseljem gleda te žute križe, premišlava si, kakše se teškoće je preladał črez celo leto, kakše stroške je imel i kulko se močil. Stoga dobi navuke, kak bo dale gospodrsil, kak bo najbolje poval, kaj mu bodo računali najbolje štufaj.

Negda, v mirno vreme je to ne bilo, teško. Kaj se povalo, lahko se prodalo, kupiti se moglo se kaj je bilo potrebno i što je dobro gospodaril, neje imel poteškoće.

Denes je drugi svet. Tabor trpi već peto leto i od sakoga nas zahteva, da čuda više delamo i jakosti aldujemo za dobro svih nas. Denes je ne moći gospodrsiti, kak bi što sam štel. Čuda više se trozi,

širovoga matriala ne moći dobiti, zvnuske trgovine su najveć zaprte i tak se ve naši gospodari moraju ravnati po dnešnjimi prilikami.

Za to, za vreme tabora mora se polsko gospodarenje z višesega mesta tak ravnati, kaj se bo sega dosta napovalo, kaj orsag v taborsko vreme nuca.

Povanye i potrošnyu, poštno rezdeljenje v taborsko vreme more samo država ravnati. Vlada je lanysko gospodarsko leto napravila jako dobru organizaciju i odredila je mesto sakomu gospodaru kaj mora povati i kulko mora nuti dati.

Za to su i gospodarski rećuni denes drugo formu. Denes ne smeti nato gledati, kak bi človek kaj najdražeje prodal, nego najprije je orsag na redu, soldačici i civilni narod. Prvo je dužnost spfnyavati, to zapoveda dušno spoznavanje.

Rećuni za ovo leto još nesu gotovi, ali kak se vidi, narod je dosta dobro zvršil svoje dužnosti. Juniju 30-ga se bodo gazdinski listi zaprili i onda se bo vidlo, što je poštno zvršil svoje dužnosti i koga bude treba štufati.

ZAFALA.

Sem onim, šteri su s prilikom smrti naše nigdar ne pozablene čeri

Marosvári Melanie

zvršene vućenice IV. razreda m. kir. áll. polgári iskole v Csáktornya, nyenu raku okinčili s cvetjem, sprevodili ju na zadnjem potu, eli na drugi način tršli se, da nam olekšaju našu velku žalost, z ovim potem se najlepše zafalimo.

Ekstra se zafalimo profesorom i deakam purgarske škole zato, kaj su ju tak lepo sprevodili i nyenoga groba s cvetjem tak bogato okinčili.

Marosvári István

Zandarmerski társországester v penziji i familija

Taborski glasi

INVAZIA

Pre neprijeteli ga ve ne drugoga spomenka, kak novo nemsko oružje. Pogunjavleju i iščuju od kod te nove bombe letiju, ali kajbi, im su nemci ne tak bedasti, kaj bi oni na sejem nesli svoje tajne stvari. Kak su znali tiho biti, dok su prepravljali to novo oružje, tak je znaju i skriti.

Celi tjeden čujemo glase, kakše strašne velike ognye delaju te nove nemške bombe v Londonu i drugim engleskim varašam. I sami englezi, v svojim novinami Deli Mel zvanimi priznaju, da se nemreju braniť proti ovomu oružju.

Na Francuskoj su ve pre varašu Cherbourg jako velke bitke. Neprijateljski zgubićki su strašno velki.

Sovjetska fronta

Letna ofenziva se hapila pre varašaj Mogilev, Orša, Vitebsk i Bobruisk. Sovjeti su navozili matriala i ludstva, da si to premišlju ne moći i se to su v ognye strali. Nemci držuju frontu prek svih človečijih jakosti. Samo jen den su doli postrelali 279. sovjetskih taborskih kol. Nemci imaju nekša novu formu taborska kola „Parduc“ zvana, štera su čuda jakša od dovezdašnjih i kulge nym ne skoduju.

Da to pišemo bitka fest trpi.

Japanska fronta

Japanci su na Tihom Ocvanu podigli velku morskou ofenzivu. Vtopili su celi šereg američkih teskih i lehkijh taborskih lagvy i na Kineski fronti tulikaše su zavzeli više varašov.

Bombaši ober Magyarske.

(M.T.I.) V nedelo na večer su neprijateljski bombaši doleteli ober Magyarske. Naši branitelji vadasi i kanoneri su se zdigli i čuda neprijatelov su restirali, da ne su mogli bombe doli hitati. Z Budepešta dohaja glas, da su škole, kloštre i delevske hiže zasipali z bombami. Samo takša mesta, de ga ne ničesa soldačkoga. Više hiž se trozi i civilni narod ima zgubićke. Jena teška bomba je opala na gimnaziju, profesori i deaki celu noć su dejali, da pospraviju kaj su zrusilo.

Ludi, pazite kaj bombaši hičeju!

Hitili su radio, rezpočil se

Da su zadnyipot bombaši leteli ober Magyarske v hataru jenoga varaša v Duanantulu su z ambrelom doli pustili jenoga radio aparata, šteri je imel i svoju e-

lektriku. Nutri je bila jena bomba 15 cm duga i 2 cm široka. Ludi su to šrajfili sem tam i bomba se rezpočila i ranila i zaklala one, šteri su okoli bili.

Pazite na polu

V isto vreme su nepriatel, ne samo prinas, nego i po sosednoj Somogy varmegyiji hitali bombe i ne samo na sela i varaše, nego i na ludi, šteri su na polu delali. Tak su v občini Mosdós, v gorica-j hitili tri bombe. Samo jen možki i

jena ženska su tam delali. Obadva je teški luft jako trefil. Ne dalko od toga su na jenu žensku z mašinpufške strelali. Ne sreću, samo na jenoj noći palca je zgubila.

Ženska zgorela na polu

V varašu Kapuvar je jena žena s svojom čerjom delala na polu. Visoku z luftu su leteli nepriatelški bombaši. Nasi kanoneri su fest strelali na nye, trefili su nepriatelške mašine i tak se jen aeroplan vužgal i doli opal ran na onu tablu, de su te ženske delale. Benzin se

rezšprickal, gorel je fest i vužgal je žen-skam opravu. Ludi, šteri su ne dalko delali su mam dobežali na pomoč, eli z ženskom je več bilo zlo, zgorela je i morala je hmreti. Puca je tulikajše teško trpela i ne znati, jeli bo ostala.

Rezpočeni penazi

V Vasmege, v občini Kispirit je jen selški človek pred svojom hižom našel nekšega penaza, tak velkoga kak dva pengős. Mislil je, kaj je to srebro,

odnesel je nutri i po stolu ga hital, kak cvengeče. Penez se rezpočil, odnesel mu dva prste i na oči mu napravil takšu ranu, da bo brščas oslepil.

Železna palica zaklala dečka

V Baranyi, v občine Püspöknádasd, su se decy igrala na jenoj senokoši. Jen 11 let star deček je v travi našel nekšu železnu palicu. Na kraju je bil gomb, šteri se dal autri stisnuti. Dečko je stom palicom tukel po jenim hrastu, palica se rezpočila i dečka na mesti zaklala, pajdaši pak su dobili teške rane.

šteli naše ludi stirati v strah, nego zato, kaj bodo pazili. Či se pokažeju nepriatel-ske mašine, treba se skriti, ne samo doma, nego i na potu. Peklenski nepriatelji poiščuju saku priliku, de bi našemu narodu mogli kakše zlo včiniti i v imetku i življenju. Za to se moramo braniti, kak se najbolje moremo.

Se to smo napisali ne za to, kaj bi

Biciklisti pazite!

Za vreme Jugoslavie su se vlasti ne čuda origale, kaj delaju biciklisti i tak su oni veselo tirali kotače po pešičkimi poti i stavljali su v pogibel pešičkim ljudem življenje i zdravje.

Potli oslobodjenja su magyarski žandari i v tom pogledu reda napravili i ludi su mogli mirno hodati po pešičkimi poti. Eli ve v noveše vreme je disciplina pak jako pustila. Biciklisti se pak voziju po pešičkimi poti, osobito po zvonjskim vucicam i još i onda, či je na srđini bolši pot. Na šetalicu proti Szent Ilona, v parku i na potu proti banhofu se puo z biciklisti i delaju si veselje stoga, či moreju pešičke potnike čim bole prestrašiti. Či pak nyim što kaj reče, onda su još oni na velkom konju, grobjanske reči proste kletve smicaja na pešičke potnike. Osobito mlajšina se jako hudo ponaša.

Z jenim starim našim purgarom, invalid je i težko hodi, se črez jeden tjeđen dvapot pripetilo, kaj ga je na voglu jene vucice biciklist, šteri je tiral kak nori, skorom ziahal i samo v zad-

nyj sekundi je bil tak srečen, kaj je skočil spred smrtne nesreče. Biciklist se fest nasmejal i veselo odjahal, ve sem staroga fest prestrašil. A na to neje mislil, kaj su obedva mogli smrtnu nesreču podnesti.

Rano ne zdavnja smo dali glasa, da se v Csáktornya pripetila nesreča. Biciklist se z motorom tresnal na pešičkom potu, jen si je nogu vtigel i našel v špital.

Opomenemo naše ludi, da naj paziju da se voziju. Pešički pot je ne za bicikliste. Vlasti bodo pazile i što se bo po pešičkom potu vozil on bo oštro štrofan. K tomu mora saki človek meti i dušno spoznanye, či se huncvutarijami i prekšijami je noči velke nesreče napravili. Što bo zel na svoje dušno spoznanye, či se komu roka, eli noga potere, eli či se još veška nesreča pripeti i neščer lahko smrt podnese, eli pak ostane lazar za navek, Takši človek, šteri to nesreču napravi, bo jako štrofan, a i čuda kvara bo moral platiti. Biciklisti pazite i vozite se po cesti!

tre i se priatele i prosiju, da bi nyim nyihove familije poslale naše megyimurske novine. Si su živi i zdravi i radi se zmisliju za naše lepo Megyímurje. Dobro zdravje želeju sem megyimurskim honvedam na ishodnoj fronti i prosiju se svoje, naj čim več pišeju.

Gunc János, Tábori posta B 701 nam piše, da z veseljem čitaju naše novine. Bili su v velkoj pogibeli pre varašu Kovel, ali Bog je pomogel, da su rešili se pajdaše i civilnoga naroda od čerlnoga pekla. Na toj tožnoj ruskoj zemli se zmisliju

za svoje dome. Bog nam čuvaj naše oslobogyeno Megyímurje, da bi v miru ostalo. Si su zdravi i živi, lepo pozdravljaju roditelje, ženu, decu, rodbinu Gunc János, Belics Najman János Drávaegyház, Szlavicek Jakab Perlak, Fricsics István Muravid, si pod ovim brojom.

Perenc Mihály Kisszabodka Tábori posta F 859 Stefan Lőrinc Perlak, Turek András Perlak, Novák István Felsőmihályfalva, Tukszar Antal Bottornya, si pod ovim brojom. Perenc Zlatko Tábori posta B 998. Si pozdravljaju svoje roditelje i se kolege i dobre poznance z daleke ruske fronte. Živi i zdravi.

Zadravec-Görögy Tábori posta F 758. Pozdravlja svoje roditelje, brate i celu rodbinu. Onda pozdravlja svoje kolege Koraj Andraša, Mező Józsefa, Krajacsics Mihályja i Kocsilac Józsefa i prosí naj mu čim več pišeju.

Pod istim brojom pozdravljaju Zsidov Mátyás Kraly Mihály, Vidovics János, Szobocsán Mihály, Házscics Mihály svoje roditelje, brate sestre, su rodbinu i kolege i prosiju novine i čim več pisem.

Na zadnye si skupa pozdravljaju celo Megyímurje.

Hozjak Ferenc Tábori posta L. 146 piše ovo: Dragi megyimurski brati i sestri! Glasim se vam z daleke ruske fronte, da sam za ve, fala Bogu, još živ i zdrav. Pozdravljam svoje roditelje, brate, sestre, krsne i fermane kume, su rodbinu, se dečke i puce v občini Perlak i v celom Megyímurju. Kušujem svoje drage roditelje. Prosim, naj mi pošleju naše Megyímurske Novine i čuda listov.

Svaja pre štelingi v Muraujalu pred sodom.

Šest let rešta je dobil Kovacsics Mihály za to, kaj je zaklal svojega pajdaša

Lani v jesen je bila štelinga v Per-laku. Ta su došli dečki i z sela Muraujalu. Velko je bilo veselje, dečki su fest pili i dobro su se zabavljali. Proti večeru su dečki dimo došli v Muraujalu i tam su još pohodili krčmu Horváth Bele.

Vino je teklo, popevke glasne, dečki su se lepo zabavljali Potli su dečki Lukacsics Pál i János, dva brati, po staroj megyimurskoj šegi z muzikom dati dimo sprevoditi, samo pajdoč su muzikaši nazaj v krčmu ošli. Na to su brati Lukacsics nazaj došli i hitli su muzikašam 10 pengő i stem su se obrnuli k onomu stolu, de je Kovacsics Mihály sedel s svojimi pajdaši. Muzikaši su rano nyim igrali. Lukacsics svi su se sikak šteli poštricati s Kovacsics Mihályom, kajti su mislili, da je on zapovedal muzikašam, naj ideju nazaj. Tak su se mu i nagrozili,

Potli, da je krčmar rekel fajrant, Kovacsics se zdigel s svojimi pajdaši, da ide dimo. Vuni v kmici ga neščer za ro-ku vlek, a na vucici več su ga dečki s količi čakali. Kovacsics je videl, da Lukacsics Pál ide proti nyega i da je za nyega pogibelno, zel je vun noža i tripot je Lukacsicsa vpčil v prsa. Lukacsics je još zašel vun na dvor, tam je skup opal i hmrl.

Za to stvar je več jempot bil sod, samo je bilo potrebno još nešterne svedoke preslušati. Ove dneve su Kovacsics Mihályu zrckli soda. On se i ve branil stem, da je bil v pogibeli i branil je sebe. Bili su preslušani svedoki i za tem ga je sod preglasil za krivoga i dobil je za štrof zato, kaj je človeka zaklal, šest let teškoga rešta.

Taborska pošta

Tábori posta F 756 Szetnik János, Házscics Mihály, Spancev István, Dolovics Janos, Vertarics Péter, Novák János, Verhar István, Zsidov Mátyás, Kraly Mihály, Zadravec János, Zadravec György, Jurak Vinac, Franko Antal, Florian Marton, Blazics Mátyás, Zsiga István, Vidovics János, si ovi pod ovim brojom taborske pošte, lepo pozdravljaju svoje roditelje, žene, decu, brate ses-

Darujte od bombi kvarnikam

Kőbányai Polgári Serfőzde

murakőzi egyedárusítója, ugyszintén

PETÁNCI ÁSVÁNYVIZ Iőraktára

glavno skladišće **PETANSKE kisele vode**

jedini prodavec pive za Medjimirje i

Csáktornya, Kossuth L.-u. 1 sz. alatti

nyitrai MRÁZ TIBOR

Csáktornya, Kossuth L. utca br. 1.

telephelyiségét **ÁTHELYEZTE**
A ZRINYI VÁR BELSŐ UDVARÁBA.

je svoje skladišće i magazine **PREMESTIL V**
ZNUTREŠNJI DVOR ZRINYI GRADA (Staroga grada)

KAJ JE NOVOGA?

— Zaklal ženu — dve leti težkoga rešta. Leszar Pál je s svojom ženom stanuvaj u obćini Vashgy. V zadnye vreme su se te ljudi nekak ne slagali i čuda svaje je bilo med njimi. Majuša 9-ga je Leszar celi den v goricaj bil: Proti večeru, da je dimo došel, se žena žnyim svadila i kak on veli, plusnula ga, na to pak je mož ženu pošiknul v grabu de se voda nabira, eli ju je fletno vun potegnul. Dale su se svadili. Leszar je zahteval, kaj bi žena nazaj dala imetka prenesti na nyega.

Srdita žena se obrnula i možu hrbta pokazala. Leszar se nato jako rezrdil, zgrabil z ormara kuhinyskoga noža i ženu v stegao vpičil. Na nesreću, žilu je presekel, krv je scurela i za ženu ga ne bilo pomoći. Leszar je došel zandarom v roke i odirali su ga v Nagykanizsu v rešt.

Ove dneve je bil zbog toga sod. Leszar Pál je priznal svojega greha i branil se stem, da neje šte zaklati svoju ženu, eli se jako rezrdil za to, kaj mu je hrbta kazala i zato ju je vpičil. Sod ga je odsodil na dve leti težkoga rešta.

— Na prošćenje su došli, v rešt su našli. V obćini Drávanagar je ove dneve bilo prošćenje. Na to prošćenje su znali dohajati z dalekih mesta. Tak su i z Horvatskoga poželeli na prošćenje doiti Cvek Janos, Solar Franciska i Solar Ivka. Več su prek došli na magjarsku zemlju, da su se zišli z magjarskimi graničnimi stražari. Ovi su prošili od njih potne pašuse, eli druge dokumente za granicu prestupiti. Nikaj su ne meli pri sebi i zato su je odirali v Nagyka-

nizsu pred sod, de bodo štrofani zbog toga, kaj su prez dokumentov stali prek granice.

Iščem

INUŠA

z bolše hiže za štopariju.
Mora meli par razreda srednje škole.

Pitati: **Murakőzi Katolikus Nyomda Csáktornya**

Gospodarstvo

Velka voda po Megyimirjurje

Kak je ve v zadnye vreme bilo jako čuda dežyva, naše vode i potoki su se rezlejali. Osobito Mura je čuda zemel i senokoš pokрила z vodom, a de odide, tam pak jako čuda mlaja ostavila.

Naši ljudi, šteri imaju zemle i senokoše poleg vode, trpiju zbog toga čuda kvara.

Opomeno naše gospodare, šteri kvara imaju, da po naredbi Ministra za Obskrbu Naroda je treba do 8. dneva obćini na glas dati, kakši kvar i kulko se pripetilo.

Treba je mam prošiti i to, da se porcija na menšje dne. Financirekcija ima prav pre porciju pustiti za one zemle, de se kvar pripetil.

Samo do 8. dneva mora se kvar pre obćini na glas dati.

Da bo financirekcija kvara prešacala bo moći prošiti, kaj se jedinice, na menšje deneju. Što nema kvara do 25%, on nemre prošiti, jedinice na menšje deti. Prek 25% kvara se briše polovica jedinice, či je kvar prek 50% onda se briše trifertale jedinice, či pak je kvar prek 75%, onda se cele jedinice brišuju, ali samo za one zemle i senokoše, de se kvar pripetil.

Obćina ima dužnost kvara prešacati i zreči, kulko jedinice se ima brisati onda. či je što pretprel takšega kvara, de se porcija nemre pustiti.

Izléses nyomtatványok

gyorsan és pontosan

K É S Z Ū L N E K

a Murakőzi Katolikus Könyvnyomdában

APRÓHIRDETÉSEK - MALI OGLASI

Apróhirdetések díja szavankint 10 fillér. — A vastagon nyomott szó kétfőnek számít. Legkisebb hirdetés díja 1 P.

Slugu za gospodarstvo išcem. Mora meli pre konyaj, pre marhi i pre polskom delu. Koštu i kvartera dobi, plaća po pogodbi. Pitati: **Hunyadi Balázs Drávanagyfalu Fácános.**

Felelős szerkesztő: Pecsornik Ottó

Felelős kiadó és lapfolyónos: Pecsornik Ottó
Nyomta: Murakőzi Katolikus Könyvnyomda — Csáktornya
Uyvárcsát Iskolai Útca 2. sz. A. 1. sz. 1. sz.

Črleni diktator

Napisal: **Stalov Aleksander Mihajlovič**

I. glava

Bomo zazvedili, kak je čizmarski sin dobil ime Stalin, zakaj su ga štirali s črne škole i s kakšimi penezi gospodari ruska komunistička stranjka.

Što oće za stranjku zvršiti makar i lopovska dela?

To pitanje je postavil Lenin 1907. leta, na jenoj tajnoj sesiji bolševičke stranjke v Petrogradu, da mu je došlo za rukom, da vkani carsarske policaje i dojde dimo na par dni.

Zdigel se jen človek z voglastim obrazom, črni mostači doli vesiju. Oči mu pikaju, da koga pogledne, vidlo se, da je spravljen na se, kozačke čizme su ružile po zemli.

Spravljen sem na kaj god — rekel je premišleno.

Lenin se mu namejal.

Tu ti je reč za velke posle. Do ve sem te ne doznal. Si več vćinil kaj takšega, da se moći vufati vu te?

Pitati človek je pustil prostoga smeha z vusta.

Jesem. Pitaj med pajdaši, što je to Koba. To sem ja. Da sem bil osamnajst let star, su me natirali s črne škole v Tiflisu za to, kaj sem komunistička pisma širil. Moji pajdaši, šteri su skupaj z menom čitali tvoje knjige, su mislili, da se bodo mogli rešiti štrofa, eli ja sem je vun dal. Stem sem spravlil stranjki osemnajst črnoskolcov.

Lenin je oči skup potegel. Izdajstvo, to je za istinu najgrdeši posel. Eli mogoče je, kaj si ti imel prav, pak či si to mogel vćiniti, mogoče,

kaj boš ti on, na se spravljeni, ocelnati človek, šteroga stranjka nua.

Lenin je imel prav. Stalin — po našem jeziku ocelnati človek — je denes još prezgraničen gospodar Sovjetov. Za to su milioni ljudstva morali alduvati svoje življenje, a stotine miliona podnašaju teške moke. Nyegva vlast je velka, kak ona, šteru su meli najstrašneši cari.

Po familiji se zove Dsugavili József, Rodil se 1879 leta v varašu Gori, v krajini Georgia. Otec mu je bil čizmar i za kratko vreme preselil se v Tiflis, v glavni varaš Georgije. Sina sl je tam dal žapisati v narodnu školu. Samo dečec se rajši potepal, kak vučil. Rad se tukel, bil je nasiljen, hletno su ga prepoznali i vućina deca su ga zvala za „Zozo“.

Narod v Georgiji stoji med Europom i Azijom. V duši i kulturi je skorom ves azijski. Radi se bijeju, leni su i radi špilaju gospona. Najviše na vulici živiju. Vulice v Tiflisu imaju eksterne ludi, te zovuju za: kinto. Te su nekši lakini, radi z žepa krađuju, po křemaj popevaju, nosiju sake lele glase i jedini su, šteri med velikimi narodi pisati znaju. Spiju po vulicaj, ješt, pitij, kaj de vkradneju, eli pak kaj za glase od křemarskih gostov dobiju. Saki vulični lakineček za to senya, da bi mogel kinto postati. Te jako skup držuju i teško zemeju med se novoga človeka. Dsugavili Zoro je itak došel med nye. Dok je bil 14 let star i par pot se na vćekšem tukel tak, da su i za sarom skriti noži posla meli, su ga gori zeli v to linu kinto bandu. To je bila prva štacija črlenoga diktatora.

Štari čizmar nikak neje bil zadovoljen z življenjem svojega sina. Pod silom je štel žnyega gospona napraviti. Kolji gospode je tak dugo škakal, dok je spravlil sina v črnu školu v Tiflisu, de se popi vućuju.

Dečko je ne rad išel i neje zvršil to školu. Pomalem se vučil i dosta fletno je došel skup s komunisti. Čital i širil je nyihove knjige. Tri leta je vodil to življenje, dok su ne predpostavili na to došli, onda su ga s škole vun natirali. On pak je svaje pajdaše vun dal i sobom potegel.

Da su Stalina pretirali s škole, onda se hapil v revolucijom delati. Škrival se pod krivim imenom, višepot je bil štrofan i vušel z rešta, sake lele cifrate posle je imel. Prve korake je napravil v komunističkoj stranjki v Tiflisu. Tam je dobil ime Koba, a samo pošli, po Leninovi reči, su ga hapili zvati za Stalina. 1901. leta je v Tiflisu bila vun dana zapoved, da ga v rešt deneju, či je vušel. Odišel je v varaš Batum, de petrolojma kopaju, tam se porinul med fabricke delavce i dale je tiral svoje peklenške posle. 1902 leta su ga na jenoj vuličnoj demonstraciji vlovili i v Siberiju odtrjali. Za leto dni je odnoj vušel.

1907. leta je već cela Rusia bila bila zavzeta s tom tajnom organizacijom. Komunistička stranjka v Georgiji je stalno držala vezu s centrom v Petrogradu i z voditelji, šteri su zbegli v zvunjske zemle. V noći su skup dohajali, meli su tajne štoparije i slagali su nove organizacije. Dobivali su peneze za stranjku od fabrikantov, polskih gospodarov i piscov. A da se pokazalo, da je to se skup premalo, onda se Krassin kaser stranjke zmislil, da se bolševiki naj bogato oženju, a peneze, štere dobiju naj deneju v kasu stranjke. Jeno vreme je to išlo, eli jempot jeden bolševik neje štel dati peneze. S smrti su se mu grozili i tak su ga presilili. Onda je Lenin dal vun zapoved, da dale ne smeti te ženidbe tirati i onda su našli novu formu za peneze spravliti. To je bila raubarjaja.

Drugi pot dale.